

SINKLEROVA STRAST

DŽ. S. SKOT

Preveo
Saša Novaković

Lektura

Naslov originala

J.S. Scott

NO ORDINARY BILLIONAIRE

The Sinclairs

Copyright © 2015 J.S. Scott

Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje, LAGUNA

SINKLEROVA STRAST



Proizvođač papira sa FSC oznakom jamči da su svi papiri
odgovarajućim standardima i normama.

MC-COC-106957, MC-CW-116937, FSC-CER-7792

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

PRVO POGLAVLJE



Bilo je nepodnošljivo sunčano i vedro na Patrikovoj sahrani. Nijednog oblaka na nebu dok se more ljudi u uniformama, sa značkama pokrivenim crnim, vodoravno postavljenim trakama da označe gubitak jednog od njihovih, komešalo grobljem. Prolazili su sa svečanim izrazom lica, a mnogi su se vidno znojili pod teškim uniformama na vrućini južne Kalifornije.

Pogled detektiva Dantea Sinklera bio je prikovan za ekran laptopa na kojem je gledao video-snimak. Grlo mu se steglo kad se na tradicionalni, poslednji poziv preko službene radio-stanice za detektiva Patrika Brogana, niko nije odazvao. Zvanično je proglašeno da je Patrik 10-7 van službe i dispečer je objavio da će im svima mnogo nedostajati.

Dante je željno udahnuo vazduh, isključio laptop, poželevši da je sahrana održana po usranom, kišnom danu. Nekako nije bilo pravedno da Patrik ne bude tu. Vreme je bilo takvo da bi Patrik jedva čekao da pobegne na pecanje. Umesto toga, bio je mrtav, položen u kovčeg

pokriven američkom zastavom, i nije više mogao da uživa ni u jednoj od stvari koje je voleo.

Bacivši laptop s kreveta, ne mareći da li će se razbiti u komade, Dante je seo uprkos jakim bolovima. Hriste bože! Nije bio u stanju čak ni da ode na partnerovu sahranu jer je tada bio u bolnici. Ali sada je morao da pogleda snimak sahrane. Patrik mu je bio partner i godinama deo tima Danteovog odeljenja za krvne delikte. Bio je i Danteov najbolji, najbliskiji prijatelj.

Trebalo da ja budem na njegovom mestu. Patrik je imao ženu i sina u pubertetu koji je ostao bez oca.

Karen i Ben, Patrikova žena i Patrikov sin, praktično su ga usvojili. Večerao je kod njih skoro svaki put kad bi on i Patrik završili s poslom u pristojno vreme – što se nije često dešavalo. Mnoge sate provodili su van kuće, posebno noću, jer retko su se događala ubistva preko dana u njihovom rejonu.

Za Karen i Bena novac nikad više neće predstavljati brigu. Pare im neće nadoknaditi Patrika, ali olakšaće im život.

Dante je rešio sve finansijske probleme Karen i Bena, donirajući anonimno nekoliko miliona dolara za fond namenjen Broganovoj porodici, ali to im neće vratiti čoveka kojeg su voleli, muža, oca. Izgledalo je kao da je to što je uradio žalosno malo, uzevši u obzir da je imao mnogo novca.

Iako su on i Patrik zajedno unapređeni u čin detektiva, Danteov partner bio je više od decenije stariji i mnogo mudriji od Dantea. Patrik je novog detektiva usijane glave naučio strpljenju koje ovaj nije imao i pomogao mu da postane bolji čovek na bezbroj načina.

Hriste bože! Trebalo je da ja budem na njegovom mestu! Zašto nisam stajao tamo gde je bio Patrik kad je ubica zapucao?

On i Patrik bili su tako blizu – tako prokleta blizu – na korak da uhvate zločinca koji je silovao i ubio tri žene u njihovom opasnom delu grada kojim su carovale bande. Pratili su osumnjičenog ulicom, čekali da stigne pojačanje da ga uhapsu. Aljkavo je prikrivao tragove kod poslednje žrtve, ostavio dovoljno DNK da napokon mogu da uhapsu to kopile.

Prebacivši s bolom nogu preko ivice kreveta, Dante je ponovo proživio poslednjih nekoliko trenutaka Patrikovog života, vraćajući se u sećanju momentu u kojem je izgubio najboljeg prijatelja.

On i Patrik trudili su se da ostanu blizu osumnjičenog. Držali su ga na oku, ne dopuštajući da im odmakne.

Završio je prodoran zvuk sirene.

Osumnjičeni se iznenada uspaničio, izvukao poluautomatski pištolj i zapucao.

Zašto je baš u tom trenutku izgubio živce, ostala je tajna. Nikom to nije bilo jasno. Verovatno su sirene uplašile ubicu koji je znao da mu je zakon za petama. Da ironija bude veća, sirene nisu imale nikakve veze s privođenjem zločinca. Oglašavale su se sasvim drugim povodom. Policija nema običaj da na sav glas najavljuje hapšenje. Ipak, to je bilo dovoljno da osumnjičeni pomahnita. Počeo je bez upozorenja da puca na sve iza sebe.

Patrik je prvi pao. Metak ga je pogodio u glavu. Dante je izvukao svoj glok i primio nekoliko metaka iz blizine, štiteći Patrika svojim krupnim telom dok nije uspeo da

smrtonosnim hicem obori ubicu. U tom trenutku Dante nije znao da je već kasno da se Patrik spase. Njegov partner je bio ubijen na licu mesta metkom u glavu. Srećom, nekoliko civila koji su bili na ulici u tim ranim jutarnjim satima, našli su zaklon, ostavljajući Dantea kao jedinog povređenog – a Patrik i osumnjičeni su bili mrtvi.

Dante je nosio pancir, ali pogoci iz blizine imali su veliku snagu. Međutim, neprobojni prsluk spasao mu je život. Umesto nekoliko metaka u grudima, imao je nekoliko naprslih rebara. Metak koji ga je pogodio u lice nije prošao u lobanju, ali ostavio je gadnu ranu na desnom obrazu koja se pružala sve do slepoočnice. Metak u desnoj nozi prošao je kroz meso butine, odveo ga posle na operacioni sto, ali nije ošteti kost. A po levoj ruci metak ga je samo okrznuo.

Srećković!

Dante je maltene mogao da čuje kako mu se tim rečima partner šaljivo obraća, ali nije se osećao nimalo srećno u tom trenutku. Povrede su bile dovoljno teške da provede nedelju dana u bolnici. Nije mogao da ode na Patrikovu sahranu, nije mogao da kaže poslednje zbogom najboljem prijatelju. Karen i Ben posetili su ga posle operacije. Patrikova žena u suzama mu je rekla koliko bi Patriku bilo drago što je Dante ostao živ, i zahvalila mu se što je pokušao da zaštiti njenog supruga. Ni ona ni Ben nisu krivili Dantea za ono što se desilo, a ipak, Dante nije mogao da prenebregne činjenicu da je želeo da bude na partnerovom mestu, da je na neki način izneverio Patrika time što nije poginuo.

Griža savesti preživelih.

Tako je to nazvao službeni policijski psiholog, rekavši Danteu da to nije ništa čudno s obzirom na okolnosti, da

je to uobičajena pojava. Danteu je došlo da stručnjaka za glavu tresne pesnicom. Šta je, kog vraga, normalno u želji za smrću?

„Jesi li dobro?“ Dubok, zabrinuti glas njegovog brata Grejdija stigao je se s vrata male sobe, zasebnog odeljka pripremljenog za Dantea. „Treba li ti nešto? Imamo manje od sat vremena do sletanja. Učinilo mi se da čujem da se tu nešto razbilo.“

Bilo je ironično to što su se Dante i njegova braća uvek trudili da zaštite Grejdija – glavnu metu srdžbe njihovog oca alkoholičara – prečesto bezuspešno. A sad je Grejdi bio taj koji će se starati o Danteu. Njegova braća su svi do jednog došli u bolnicu u Los Anđelesu. Doleteli su čim su čuli da je ranjen. A Dante će otići s Grejdijem do svog letnjikovca u Mejnu u kojem je boravio jedva nekoliko puta otkako je sagrađen i to nakratko. Svaki od braće Sinkler imao je kuću na poluostrvu Ejmsport, ali samo je Grejdi tamo stalno živio. Dante se nadao da će tu naći utočište. Osloboditi se košmarâ u kojima je iznova preživljavao poslednje trenutke Patrikovog života. Svaki put kad bi zatvorio oči video bi samo kako Patrik gine.

U onom strašnom trenutku, kad mu je prijatelj prostenjavši pao na zemlju glave oblivene krvlju i otvorenih očiju, Dante nije bio svestan da je to Patrikov poslednji uzdah. Sad, pošto je to znao, Dante nije bio u stanju da se oslobodi užasavajućeg prizora.

Leteli su Grejdijevim privatnim mlaznjakom od Los Anđelesa do Ejmsporta u Mejnu. Sleteće na mali aerodrom blizu grada.

„Mogao bih da popijem pivo“, Dante je rekao Grejdiju izmučenim glasom, glave zarivene u dlanove, ne gledajući

brata. „Sranje!“ Dante je sklonio ruke i pokret je izazvao bol na još uvek svežoj rani na licu.

„Alkohol i analgetici ne idu zajedno“, Grejdi je smireno rekao dok je podizao laptop s poda. Nekim čudom, računar je i dalje radio, i Grejdi se namrštio kad je video šta je njegov brat gledao. „Gledao si sahranu? Dante, znam da se osećaš usrano što nisi mogao da se oprostiš s njim. Ali svi mi smo tamo bili u tvoje ime.“

I zaista je bilo tako. Činjenica da su, dok je ležao u bolnici, sva njegova braća i sestra otišli na sahranu da odaju poslednju počast čoveku kojeg nisu poznavali duboko ga je dirnula. Zauzeli su njegovo mesto, ujedinjeni u podršci svom bratu na Patrikovoј sahrani. Vraški mnogo mu je to značilo, ali...

„Morao sam to da vidim svojim očima.“ Dante je digao pogled ka starijem bratu, kamenog izraza lica. „I neću da uzimam analgetike.“ Možda je to bilo glupo, ali od bola se osećao manje krivim što je još uvek živ. Time je plaćao cenu za to što je ostao živ, dok je Patrik bio pokopan dva metra ispod zemlje.

Psiholog je zaključio da Dante ima samodestruktivne misli.

Dantea je bilo baš briga.

„Čekaj“, Grejdi je odgovorio strogo, izašavši nakratko i vrativši se s flašom piva. Otvorio je flašu i dodao je Danteu. „Nije najzdravije za tebe u ovom trenutku, ali sumnjam da će ti mnogo naškoditi.“

Zabacivši glavu, Dante je otpio hladnu tečnost, pustivši da mu sklizne niz grlo, iznenada se zapitavši koliko je to pametno. Ukus je doneo poplavu uspomena na mnogobrojne situacije tokom godina u kojima su on i Patrik

bili zajedno i pili pivo. Brzo je dovršio piće. Grejdi ga je gledao zamišljeno. Dante je dodao bratu praznu flašu kad je iskapio pivo. „Hvala.“

Grejdi je uzeo flašu iz njegove ruke s nelagodom, namrštivši se. „Jesi li dobro?“, ponovo je upitao promuklim glasom. „Znam da te rane pakleno bole, ali zarašće. Ne pitam te to. Moram da znam da li si ti dobro?“

Dante je zurio u starijeg brata. Zabrinutost na bratovljevom licu umalo ga je slomila. Iako su se braća Sinkler raštrkala po svim krajevima zemlje nakon paklenog detinjstva i kasnije adolescencije, ljubav i bliskost nikad nisu izgubili. Možda se i jesu retko viđali, ali i dalje su se voleli. Video je to u očima svoje braće u bolnici.

Strepnja i zabrinutost koje su duboko počivale u Grejdijevim sivim očima konačno su naterale Dantea da prvi put prizna. „Ne, mislim da nisam dobro.“

Patrik je bio mrtav. Dante je želeo da je poginuo umesto njega. Telo mu je lomio bol i sve u njemu bilo je hladno i mračno.

U tom trenutku, kad se njegov napaćeni pogled susreo s bratovljevim, Dante nije znao da li će ikad ponovo biti dobro.

DRUGO POGLAVLJE



„Da li si čitala danas moju kolumnu?“

Dr Sara Bakster ugrizla se za usnu da se ne nasmeje. Njena vremešna pacijentkinja i dalje je sedela na stolu nakon rutinskog pregleda. Elsi Renfrju bila je ekscentrik, ali je isto tako bila i član gradskog veća Ejmsporta, i najveća ogovarača u gradu, tako da se za nju ni u kom slučaju ne bi moglo reći da je dementna iako je bila u poznim godinama. Sari je stara dama prirasla srcu, ali je znala koliko je stvarno prepređena, te da je Elsi upućena u život i privatnost skoro svakog žitelja Ejmsporta. Većina ljudi u gradu zvala ju je Elsi Informer, ali gospođa Renfrju imala je u svojoj sredini toliko moći i uticaja da se niko ne bi usudio da uvaženoj gospođi to kaže u oči. Sara se divila njenoj srčanosti, ali dobro je pazila šta će reći toj živahnoj, ljubopitljivoj ženi. Čak i usputni komentar o nekom meštaniu Ejmsporta imao je šanse da završi u Elsinjoj *Šta se dešava u Ejmsportu* kolumni *Ejmsport heralda* ako je sadržao makar i nagoveštaj sočne vesti. Sara se možda

divila tome što je njena pacijentkinja, koja je prevalila osamdesetu, i dalje tako aktivna u društvenoj zajednici, ali isto tako spremno je priznavala da je gospođa Renfrju ponekad vraški plaši. Bila je dovoljna najmanja nepažnja i prividno slatka starica izvrnula bi ono što je čula i od toga napravila temu za gradska ogovaranja. Istini za volju, Elsi nije imala zle namere. Jednostavno je verovala da joj je dužnost da iznosi novosti Ejmsporta pošto su njeni koreni sezali u doba kad je grad osnovan. „Ne, gospođo Renfrju, nisam stigla danas da pročitam novine.“ Sara je bila svesna da bezočno laže, ali brzo je našla opravdanje u tome da su druge mogućnosti bile još gore. Pročitala je novine za doručkom, uključujući i Elsin članak pod naslovom „Još jedan zgodni Sinkler vraća se ranjen u Ejmsport“. A Sara nikako nije htela da gospođa Renfrju nasluti da Sara zna više o toj stvari od bilo koga drugog u gradu – izuzev familije takozvanog zgodnog Sinklera.

„Dušo, odavno sam ti rekla da nema potrebe da mi persiraš. Elsi je sasvim dovoljno.“ Mala sedokosa žena potapšala je Saru po ruci i skočila lako na pod, patike su apsorbovale doskok. Za divno čudo, Elsi je izgledala elegantno, iako je bila u belim patikama i crvenoj trenerci.

Sara je uzdahnula kad je pružila ruku da uhvati ženu za mišicu da eventualno ne bi pala. I dalje nije bila naviknuta na neformalne odnose u srdačnom, prijateljski nastrojenom gradu na obali. „Da rekla si mi to. Izvini, Elsi.“ Čak i nakon skoro godinu dana lekarske prakse u ovom gradu, Sari je i dalje bilo teško da oslovljava pacijente imenom. I kad bi to zatražili, shvatila bi da ih, u stvari, dobro poznaje i da upravo zato njeni pacijenti više vole to neformalno obraćanje.

Završila je stažiranje i prvu godinu prakse u Čikagu, a tamo nije bila u prilici da pacijentu posveti mnogo vremena pre no što bi prešla na sledećeg. Bila je usredsređena na hospitalizovane pacijente, tako da nije bila u prilici da ih bolje upozna, ne računajući onih nekoliko kojima je bilo potrebno duže bolničko lečenje.

Sara se stresla. Ta reakcija javila bi joj se svaki put i na samu pomisao o ulasku u bolnicu.

„Pomislila sam da će ti možda poveriti staranje o ranjenom Danteu Sinkleru kad stigne kod nas.“ Elsi je digla obrvu s lukavim izrazom lica. „Nemamo ovde baš mnogo doktora.“

Sara je odmahнула glavom, usredsredivši se na svoju pacijentkinju. „Čak i da jesam njegov lekar, Elsi, ne bih mogla to da ti kažem. Mora se sačuvati poverljivost odnosa lekar-pacijent.“ *I hvala bogu na tome.* To što je doktorka, Sari je bio dobar izgovor da ćutanjem odgovara na Elsina pitanja o pacijentima, meštanima Ejmsporta.

„Znači, hoćeš da kažeš da ćeš biti lekarka Dantea Sinklera?“ Elsi je oštroumno upitala, pogledavši pronicljivo Saru. „Ali ne smeš to da mi preneseš zbog lekarske etike?“

„Ne, uopšte nisam to rekla.“ Elsi je pokušavala da je uvuče u zamku, da joj izmami priznanje. „Samo sam te podsetila da lekari ne smeju da tračare o pacijentima“, Sara je rekla odlučnim glasom, znajući da će ako i za pedalj popusti to otići veoma daleko. Odlučna starica učiniće sve da dobije odgovore.

„Veoma je bogat, znaš. Neoženjen i heroj. Telom je zaštitio partnera i ubio je napadača da drugi ne bi stradali. Bio bi dobar za tebe, dušo“, Elsi joj je rekla obzirno. „Baš sam jutros razgovarala s Beatris o vama dvoma.“

Oh, bože. Sama pomisao na to da je Elsi pričala s Beatris Gardner o njenoj sudbini za Saru je bila užasavajuća. Beatris je bila druga najveća tračara u Ejmsportu i smatrala je da ume idealno da oceni ko će kome odgovarati. Otprilike istih godina, te dve žene bile su apsolutno ubitačne zajedno. „Ne tražim muškarca“, rekla je staroj ženi hitro, maltene očajnog glasa.

Elsi je zaustila, ali začulo se kucanje na vratima pre no što je stigla da nešto kaže.

„Napred, uđite“, Sara je doviknula radosno. *Molim te, molim te, samo uđi.*

Kristin, njena vedra, crvenokosa medicinska sestra, proturila je glavu odškrinuvši vrata. „Jeste li spremni da vam uzmemo krv za analizu?“ Kristin je širom otvorila vrata i pokazala Elsi da krene za njom.

„Hvala ti“, Sara je nemo ustima oblikovala reči Kristin, dok su se Elsine usne povile dajući do znanja da se iznervirala. Elsi je očigledno bila nezadovoljna zato što nije postigla ono što je zacrtala i krenula je nevoljno ka vratima. Sara je doviknula Elsi: „Želim vam prijatan dan. Videćemo se uskoro da porazgovaramo o rezultatima analiza.“

„Upamti šta sam rekla“, Elsi je dobacila preko ramena. „Beatris i ja se retko varamo. Vas dvoje ste savršeni jedno za drugo. Beatris ima jak predosećaj u vezi s vama dvoma.“

„U redu“, Sara je slabašno odgovorila, uzdahnuvši s olakšanjem kad je Elsi izašla. Kristin joj je s razumevanjem namignula i zatvorila vrata, ostavljajući Saru u blaženoj samoći.

Hvala bogu.

Sara je volela svoje pacijente, uglavnom bi i sa Elsi vodila žive razgovore o stvarima koje nisu ulazile u sferu

ogovaranja u Ejmsportu. Ali njena pacijentkinja je danas očigledno bila na zadatku, u misiji prikupljanja informacija, i Sara se pribojavala da će se odati jer nije umela da laže.

Verovatno zato što pre dolaska ovamo nisam zapravo ni imala prijatelje koje bih mogla da lažem.

Nikad nije imala potrebu ni razlog da laže. Kad se čovek bavi naukom, laganje je uglavnom nepotrebno.

Dante Sinkler biće njen pacijent. Već je proučila sve njegove zdravstvene izveštaje i lekarske nalaze, i znala je da stiže danas iz Los Anđelesa. Razgovarala je s njegovim lekarom i sa službenim psihologom. Sinoć je proučila o kakvim je povredama reč, i upoznala se sa celim slučajem, pregledajući zabeleške, kako o njegovom zdravstvenom stanju, tako i o incidentu u kojem je ranjen.

Izgubio je partnera. Sigurno je to bilo užasavajuće iskustvo. Ipak, uspeo je da ustreli serijskog ubicu iako je nekoliko puta i sam bio pogođen. I uspeo je to da uradi dok je telom štitio partnera koji je već bio oboren smrtonosnim hicem.

Sara nije mogla poreći da je Dante Sinkler pravi heroj, ali sudeći po izveštaju psihologa, nakon partnerove smrti pokazivao je znake samodestruktivnog ponašanja.

Griža savesti preživelih.

Iako Sara nije bila psiholog, i iskreno govoreći nije sasvim razumela različita ponašanja i emocije, griža savesti preživelih za nju je imala smisla na indirektan, složen i zavojit način.

Griža savesti preživelih je duševno stanje koje se javlja kad osoba krivi sebe zato što je preživela traumatičan događaj koji drugi nisu.

Da Sara nije morala da rešava sopstvene psihološke traume iz prethodne godine, rekla bi da je griža savesti

preživelih potpuno nelogična. Međutim, nije više mogla to da kaže. Emocionalne turbulencije i poremećaji nisu logični, ali dešavaju se i mogu da unište život onima koji od njih pate.

Brzo napustivši sobu za preglede, Sara je ušla u svoju malu ordinaciju i lekarsku uniformu zamenila farmerkama i ljubičastom košuljom s kratkim rukavima. Nakon što je uzela tašnu i nazula sandale, tiho je prošla hodnikom u želji da izađe napolje pre no što ponovo sretne Elsi. Kristin je staru damu odvušla do laboratorije, ali tamo se neće dugo zadržati.

Ne mogu da verujem da se iskradam iz sopstvene ordinacije kao nekakav kriminalac.

Duboko udahnuvši kad je izašla iz zgrade, pustila je da je miris mora i ambijent grada na obali umire i natope joj dušu. Ejmsport je bio taman dovoljno velik da ima sve što joj je bilo potrebno, a dovoljno mali da bude tih i miran. Njena ordinacija nalazila se u centru grada, tu je sve vrvelo od života, kao i uvek u rano popodne tokom turističke sezone. Od vlažnog vazduha njena plava, do ramena duga kosa, počela je da se kovrdža na krajevima, kao da ima svoju zasebnu volju, ali Sara je to ignorisala. Nije nameravala da se vrati do ordinacije i da potraži šnalice, a i počela je da se navikava na to da joj klima u Mejnu pravi lude stvari od kose. Dok je išla ka svom vozilu, poželeva je da ima vremena da prošetala gradskim trgom. Očajnički joj je bila potrebna kafa iz *Brju medžika*, lokalne kafeterije, a volela je i da šeta Glavnom ulicom. Uglavnom je na posao odlazila peške, ali danas je došla kolima, znajući da će morati kasnije da se odveze do poluostrva.